

1

‘Bern?’

De donkere lokken die over Essie Munroe’s rug vallen, zitten nog een beetje in model nadat ze ze gisteren voor een flink bedrag had laten föhnen voor het Burns Night-liefdadigheidsbal. Ze probeert er niet aan te friemelen terwijl ze tegenover haar baas staat. Hij heeft haar niet eens gevraagd om te gaan zitten.

‘Dus...’ Ze probeert haar stem volkomen kalm te houden. Dat is moeilijk, want het feest was pas om drie uur ’s nachts afgelopen en ze herinnert zich vaag dat ze iets heeft gedronken wat in brand stond. ‘Dus... ik verhuis naar Bern?’

Hari Mendip, Essies gladde baas, kijkt haar aan met een vleugje medeleven in zijn ogen. Wat financiële types betreft, is hij zeker niet de ergste. De collega’s van haar vriend Connor zijn veel erger. Maar toch...

Ze zijn in het chique kantoor in de West End-wijk van Edinburgh, waar Essie werkt. De dure lelies hadden al een paar dagen geleden vervangen moeten worden en beginnen vreemd te ruiken. Essie vraagt zich af of dit misschien een teken was.

Essie komt uit Carso in het hoge noorden van Schotland, iets wat zelfs voor Schotten behoorlijk extreem is. Daarom noemt Hari haar ‘*Teuchteress*’: Schotse Hooglander. Maar niet voordat hij eerst bij haar had gecontroleerd of ze hem daarvoor niet bij hr zou aangeven, wat eerlijk gezegd heel vooruitstrevend gedrag is in deze sector.

‘Teuchteress, waar denk je dat Bern ligt?’

Essie bijt op haar lip. Ze komt niet uit een familie die op luxevakanties naar het buitenland ging, dus de vraag maakt haar een

beetje zenuwachtig. Ze heeft geen flauw idee.

‘Uhm... Europa?’

‘Het maakt ook niet uit,’ zegt Hari. ‘Ik weet niet hoe ik het beter moet formuleren, Teuchs: je hoeft het niet te weten. Wat je hebt gehoord is waar, ik ben bang dat we gaan verhuizen. Het moederschip roept ons terug naar huis. En... dat gaan we doen zonder jou.’

Essie is zo verbijsterd dat het even duurt voordat er tranen in haar ogen verschijnen. Ze had het nieuwsbericht vanochtend vroeg al gelezen, maar ze had het niet geloofd totdat ze het appje kreeg dat ze op haar vrije dag naar kantoor moest komen.

Ze had zo hard moeten vechten om deze baan te krijgen en ze had de ene na de andere onbetaalde stageplek aangenomen. Terwijl anderen hun ouders hun huur lieten betalen, werkte zij lange diensten in bars en leefde ze van gestolen pinda's. Ze was wanhopig aan het netwerken, poetste haar cv op en probeerde zich in de gunst te werken bij rijke mensen met wie ze niets gemeen had. En af en toe bedelde ze wat.

‘Je kunt niet...’

‘Praat je Frans, Duits of Italiaans?’

‘Ik heb een telefoon met Google Translate!’ antwoordt ze uitdagend.

Ze kijkt rond in het glanzende glazen kantoor. Het is er ongelooflijk stil. Mensen worden waarschijnlijk een voor een opgeroepen, te beginnen met haar. Van onderaf, beseft ze. Eerst het slechte nieuws uit de weg ruimen. Degenen die vanmiddag binnenkomen, krijgen waarschijnlijk een feestje. Hari zal de champagne uit de koelkast in zijn privékantoor tevoorschijn halen en een babbeltje maken over het buitenleven en jagen, *jippie*.

Ze gaat niet huilen. Absoluut niet.

‘Wanneer... gaat dit gebeuren?’

‘Begin maart.’ Hari probeert medelevend te klinken. ‘Dat komt goed uit voor je! Neem de lente vrij en denk na over je volgende stap. Er is ook een ontslagvergoeding.’ Dan fronst hij plotseling

en werpt een blik op zijn laptop. ‘Als je hier tenminste twee jaar hebt gewerkt. Ach, sorry.’

‘Maar ik ben... goed in mijn werk.’

‘Dat ben je zeker! Je zult snel iets anders vinden!’

Hij kijkt haar zo stralend aan dat ze plotseling zin krijgt om hem met zijn dure vulpen te porren.

‘Mag ik alsjeblieft mee naar Bern?’ vraagt ze zachtjes, terwijl ze de brok in haar keel wegslikt. Het kost haar veel moeite om het te vragen.

‘Het ligt aan de andere kant van de Himalaya. Je zou met een olifant moeten forensen.’

Essie fronsht haar wenkbrauwen. ‘Dat is niet grappig.’

‘Ik weet het,’ zegt Hari. Hij legt beide handen op de glanzende vergadertafel en trekt een serieus gezicht. ‘Eerlijk gezegd, Essie, ik moet vandaag mensen met gezinnen, hypotheeken, kinderen en medische problemen vertellen dat ze hun baan kwijt zijn. Het spijt me. Jij bent jong, vrij, goed met cijfers en volledig inzetbaar. Ik dacht echt dat jij het het beste zou opvatten.’

Essie knikt. ‘Ik ben blij dat je vertrouwen in me hebt.’

‘Dat heb ik zeker,’ zegt Hari verbaasd. ‘Absoluut!’

‘Oké,’ zegt Essie.

‘Je kunt onze middelen gebruiken om een andere baan te zoeken. We zullen je zo goed mogelijk helpen,’ zegt Hari. ‘Maar misschien kun je beter niet op zoek gaan naar een baan als aardrijkskundelerares.’

Essie probeert te glimlachen, maar dat lukt haar niet echt.

‘Je bent gewoon je baan kwijt,’ gaat Hari verder. ‘Het is niet het einde van de wereld.’

Essie komt uit het einde van de wereld. Ze wil er niet naar terug.

2

Aan het einde van de wereld, in Carso, geniet Janey Munroe van een fijne ochtend. Ze heeft net als haar dochter pijpenkrullen, maar ze zijn iets minder glanzend en strak naar achteren vastgezet voor haar werk, pientere blauwe ogen en korte wimpers. Haar ziekenhuistenu is turquoise met een marineblauwe rand, wat ze wel leuk vindt. Hij zit niet te strak, maar accentueert wel haar zachte lichaam en grote boezem. Ze weet dat haar dochter Essie veel tijd in de sportschool doorbrengt om deze specifieke genetische eigenaardigheid te bestrijden. Janey heeft echter besloten haar borsten te omarmen.

‘Kom op, laten we beginnen,’ gebaart Janey met een grijns naar de baby die die ochtend in haar spreekkamer zit. Dit is veruit haar favoriete onderdeel van haar werk.

Als hoofdaudioloog van het regionale ziekenhuis heeft ze haar eigen spreekkamer, ook al bevindt die zich in een geprefabriceerd gebouw. De meeste van haar patiënten zijn kinderen of ouderen, dus heeft ze bloemen in haar kamer staan, evenals een grote knuffelbeer genaamd Frisko die een gehoorapparaat draagt (voor het geval ze het spannend vinden en iets willen knuffelen). Het blijkt dat verrassend veel mensen Frisko graag vasthouden, zowel jong als oud. Zijn neus is bijna helemaal versleten en een van de vrouwelijke inwoners van Carso, die bijna allemaal intensief en competitief breien, heeft een vrolijke rode muts met oorgaten voor hem gebreid. Hij is tegenwoordig een behoorlijk knappe beer. Ze zou eigenlijk zelf wel een rode muts willen hebben. Misschien moet ze het even zeggen tegen de breiclub. Die zou ook goed passen bij haar donkere krullen, die er met een beetje

bijwerken van de grijze uitgroei nog steeds best goed uitzien. Ze weet dat ze een beetje te lang zijn voor een vrouw van haar leeftijd – Essie wijst haar daar vaak op –, maar ze is nogal ijdel wat betreft haar haar. Hoewel er tegenwoordig weinig anders is waar ze zich druk om maakt.

Janey besteedt veel tijd aan het verbeteren van het leven van vooral ouderen; het kleine beetje extra onafhankelijkheid dat een beter gehoorapparaat geeft, is zeer bevredigend en zorgt ervoor dat mensen zich veel beter voelen. Ook al klagen die chagrijnige oude knarren dan soms dat iedereen eigenlijk te luidruchtig is en ze het apparaat voorlopig uitgeschakeld houden. Maar dat is ook prima. Nadat haar vader tien jaar geleden overleed, verhuisde haar moeder naar Spanje, waar ze met volle teugen van het leven geniet. Wat natuurlijk geweldig is, omdat ze gelukkig is, maar Janey mist haar.

Haar favoriete momenten zijn dagen zoals vandaag, wanneer ze naar de kno-afdeling gaat voor baby's die nazorg nodig hebben voor hun cochleaire implantaten. Implantaten zijn niet voor iedereen geschikt en Janey begrijpt heel goed dat sommige mensen ze niet willen voor zichzelf of hun dove kinderen of dat ze doof zijn niet als een handicap zien. Janey respecteert dit volledig.

Maar voor degenen die ze wel willen, kan het een levensveranderende transformatie zijn. En deze ochtend is zo'n dag.

Baby Ruaridh kijkt met de magnetische ontvanger op zijn hoofd nerveus om zich heen, zijn grote lichtbruine ogen knippen angstig terwijl zijn moeder hem geruststellend knuffelt. Zijn vader filmt alles met zijn telefoon. De kno-arts dr. Joshi, een gerespecteerde collega van Janey, knikt naar haar terwijl ze de kamer tot stilte maant. Het is tijd om het implantaat aan te zetten. Het gezicht van het kind is komisch verward als zijn hoofd omhoogschiet, en zijn moeder zegt met een licht trillende stem: 'Hoi, Ruaridh. Hallo.' Het hoofdje draait zich om en zijn ogen worden nog groter, als dat al mogelijk is. Zijn moeder kust hem.

'Hallo, mijn mooie jongetje. Wat is het fijn dat je me kunt horen.'

Janey heeft het al honderd keer gezien, maar elke keer weer raakt het haar. De vader legt met tranen in zijn ogen zijn telefoon neer.

‘Hé, kleine man,’ zegt hij, terwijl hij zijn keel schraapt. ‘Hoi.’

Het hoofdje van de baby draait weer en hij wijst met een klein mollig vingertje rechtstreeks naar zijn vader.

‘O mijn god,’ zegt zijn moeder. Waarna ze snel zegt: ‘Sorry. Dat klonk als een scheldwoord. Dat bedoelde ik niet.’

Ze wordt knalrood en verbergt haar gezicht in de nek van haar starende baby. ‘O, mijn mooie jongen.’

Dr. Joshi maakt verschillende aantekeningen voordat hij met de tests begint. Dan kijkt hij even op en zegt: ‘Het lijkt erop dat alles op dit moment goed werkt.’ Hij zegt het op de zachte toon waarvan Janey weet dat die aangeeft dat hij blij is met de resultaten.

Janey is dus in een opgewekte bui als ze gaat lunchen – totdat ze zich herinnert wat er op het lunchmenu staat. Haar pas vertraagt merkbaar als ze door het ziekenhuis loopt, dat door de vorige regering glanzend en nieuw is aangeleverd en door de huidige is verwaarloosd. De eens zo vrolijke muurschilderingen zien er een beetje vervaagd uit, vooral de muurschildering van een groep kinderen die speelt in een veld, iets wat iedereen toch al een beetje gênant vindt, omdat ze zich niet kunnen voorstellen dat iemand, en zeker kinderen niet, eraan herinnerd willen worden dat ze op dit moment geen kinderen zijn die spelen in een veld, maar in een ziekenhuis liggen.

Het is sowieso al moeilijk om over seks te praten, laat staan als je naar een bleke omelet en een erg verlepte salade staart. Maar haar vriendinnen hebben besloten dat het tijd is; na een vervelende scheiding is ze er eindelijk klaar voor.

De korte versie die Janey zichzelf heeft aangeleerd te vertellen – alsof het haar niets kan schelen, het is allemaal jaren geleden, ook al kan het haar nog steeds ’s nachts wakker houden alsof het gisteren is gebeurd – is dat Colin een affaire had. Ze hadden besloten om bij elkaar te blijven voor Alasdair en Essie, toen

tieners, maar geen van beiden bleek vervolgens in staat om de attente, eindeloos vriendelijke, onzelfzuchtige, uitmuntende ouders te zijn die de advocaten en eindeloze tijdschriftartikelen hen hadden opgedragen te zijn. Janey was verdrietig en prikkelbaar geweest en kwam daarna in de menopauze, wat haar verdriet en prikkelbaarheid had versterkt en ook een smeulend vuurtje van woede had aangewakkerd. Colin was niet in staat geweest om de andere vrouw helemaal op te geven, en zo hadden ze jarenlang geprobeerd om het juiste te doen, waardoor alles met de dag alleen maar erger werd. Omdat hij iets ouder was, stond Alasdair al met één been buiten de deur, maar Essie zat midden in haar eigen tienerdrama's, waardoor ze dat van haar ouders er niet bij kon hebben. Toen Colin de week nadat Essie naar Edinburgh was verhuisd voor haar studie de scheiding aanvroeg, stortte Essies wereld in. Haar vader was verhuisd naar een nieuwbouwwoning op een nieuw landgoed met een nieuwe vrouw en uiteindelijk een nieuw kind, Logan, op wie hij helemaal verliefd was.

Janey moest het huis opgeven en een heel nieuw leven opbouwen, en bovendien de verwijten van Essie incasseren, die iemand nodig had om zich op af te reageren. Wat Essie haar kwalijk neemt, is min of meer hetzelfde als wat Janey zichzelf kwalijk neemt: ze had aardiger moeten zijn en er harder voor moeten werken. Alasdair wordt er gek van. En haar vriendinnen ook, die nu voet bij stuk houden: het is eindelijk tijd om weer uit te gaan en te daten.

Janey vraagt zich af wat Essie hiervan zal vinden, maar laat die gedachte meteen weer los, want ze weet nu al dat ze het vast vreselijk zal vinden. Ach, haar grappige, tegendraadse dochter. Ze hoopt dat ze een fijne dag heeft.

3

Het ergste is, denkt Essie, terwijl ze heel langzaam en volledig overstuur terugloopt naar huis, dat de dag zo goed was begonnen.

Ze was wakker geworden met een kater, maar dat was ze al snel vergeten toen ze besepte waar ze was: namelijk op haar favoriete plek op de hele wereld, in het grote, mooie appartement van haar vriend Connor, hoog gelegen in Moray Place, in het hart van een van de mooiste steden ter wereld: Edinburgh, Schotland.

Moray Place is de mooiste straat van de stad – het is niet eens een straat, het is een cirkel van enorme grijze stenen herenhuisen die uitkijken op een privéplantsoen. Auto's mogen er niet rijden, dus het is een heerlijke oase van rust in de drukke stad. Het is er normaal gesproken levendig met mensen die scènes naspelen uit de vele films en tv-series die hier zijn opgenomen. Essie vindt het best leuk om langs al die mensen te lopen, op weg naar de glanzende grote zwarte deur alsof het haar huis is. Het zou leuk zijn als ze ook een sleutel had, maar daar zijn ze – ze wierp een blik op haar blonde vriend Connor, die rustig naast haar lag te snurken – nog niet klaar voor.

Ze was naar de enorme badkamer met het grote bad op pootjes op de zwart-witte tegels geslopen om zichzelf mooi te maken voordat hij wakker werd. Ze hadden allebei een dag vrij genomen na het bal van de avond ervoor, en dat was maar goed ook. Ze voelde zich niet helemaal fit, maar niet al te beroerd. De jongens – Connor en zijn huisgenoten Tris en Trumpet – hadden veel meer gedronken. Het feestje was door de financiële sector gesponsord en de mannen hadden een kilt gedragen. Essie had gekozen voor een mooie rode cocktailjurk van Mulberry Walk – die was veel

te duur geweest, en ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze hem nog weleens zou dragen, maar tijdens de traditionele Schotse dans was hij gescheurd, en nou ja... Daar waren creditcards voor.

Ze had de zijden sjaal uit haar lange donkere krullen gehaald zodat haar haar op haar schouders viel. Het had nog steeds een beetje de glans van de blow dry. En de wimperextensions hadden zich meer dan terugbetaald want ze lieten haar blauwe ogen goed uitkomen, ook al plaagden haar moeder en haar broer Alasdair haar ermee. Zij hadden het mis – haar moeder had eigenlijk overal ongelijk in, dus het was handig om naar haar te luisteren, zodat ze wist hoe het in ieder geval niet moest – en zij had gelijk. Ze had wat getinte dagcrème uit haar handtas gehaald. Ze had bedacht dat het echt fijn zou zijn om een la te hebben, maar Connor had heel verontrust gekeken toen ze dat had voorgesteld, dus bewaart ze alle benodigdheden in reisformaat in haar handtas. Daarna zou ze terug in bed glippen alsof ze zo wakker was geworden.

Ze had nog even de kroonlijsten bewonderd terwijl ze een beetje concealer onder haar ogen aanbracht. Dit appartement was echt prachtig. Essie is geobsedeerd door onroerend goed. Haar eigen appartement is echter een veel te dure schoenenkast in een schattig Instagram-waardig huisje in Stockbridge, de boho-buurt van de stad, vol vintage winkels en bakkerijen. En ze probeert Persephone, de huurbazin die veel aan *performative* yoga doet, niet in de weg te lopen.

Ze kan zich geen eigen plek veroorloven want alles in de stad is waanzinnig duur en totaal onbereikbaar. In plaats daarvan bekijkt Essie vaak online moderne, lichte appartementen met strakke lijnen en zonder kasten, met zwevende trappen en torenhoge plafonds. Of ze gaat op zoek naar schattige straatjes, zoals de mews, geplaveid en verborgen achter de grote statige huizen van Edinburgh, met plantenbakken voor de ramen en pastelkleurige deuren. Ze bewondert enorme, luxueuze appartementen met grote donkerblauwe keukens, stenen wenteltrappen, zuilengangen, zonnige balkons en privétuinen die mysterieuze pracht en rijkdom beloven in het hart van de stad. Ook al heeft haar kamer

bij Persephone slechts een klein kelderraampje dat uitkijkt op een trottoir, ze heeft nu al een mening gevormd over de vraag of een overdekt zwembad te veel gedoe is of niet.

Natuurlijk zijn de huizenprijzen belachelijk hoog en blijft het voorlopig bij dagdromen, maar ze vindt het zo leuk om een kijkje te nemen. Haar moeder heeft zelfs gezegd dat de prijzen in Carso enorm waren gestegen, en dat is echt bizar want wie wil er nou helemaal daar wonen?

De vroege lentezon verlichtte de badkamer. Ze bevond zich hoger dan de bomen in Moray Place Park, de privétuinen waar alleen zogenaamde Feuars toegang toe hadden: lokale bewoners die over de kostbare sleutel beschikten. Ze hadden daar gezellige picknicks gehad, evenals lange weekendlunches met prosecco en dure, heerlijke lekkernijen van de traiteur Valvona & Crolla. Al vanaf de dag dat ze elkaar hadden ontmoet op een of andere bijeenkomst van jonge financiers in zijn kantoor, had ze Connor leuk gevonden met zijn ontspannen manier van doen, zijn blonde haar en zijn brede rugbyschouders. Ze herinnerde zich dat ze hem zelfs voordat ze zijn prachtige appartement had gezien al heel leuk vond. Hoewel hij misschien wel had gezegd dat hij in New Town woonde, want dat deden mannen nu eenmaal als ze indruk wilden maken op vrouwen.

Hun eerste date was een van de meest romantische momenten van haar leven geweest. Tijdens hun derde afspraakje had Connor haar 's avonds laat meegenomen naar zijn chique kantoor in West End.

‘Kom hier,’ had hij gezegd. ‘Ik wil je iets laten zien.’

Hij had haar meegenomen naar de achterkant van het kantoor, weg van de dure bloemen en gepolijste donkere houten tafels, naar het oude doolhof van bediendenverblijven. Ze hadden door gangen gelopen en waren een trap van versleten stenen treden af gelopen.

‘Kijk eens,’ had hij gefluisterd, en hij had een achterdeur opengetrokken waarvan ze niet eens wist dat die er was. Essie was sprakeloos geweest.

De deur kwam uit aan de achterkant van het gebouw, in de

kleine geplaveide steeg erachter. Een oude lantaarn verlichtte de herfstskemering, er was geen mens te zien, geen geluid te horen, en het voelde alsof ze uit de eenentwintigste eeuw waren gestapt en in de zeventiende eeuw waren beland. Hij had niet eens geweten dat ze geobsedeerd was door onroerend goed, hij had helemaal per ongeluk in de roos geschoten.

‘Prachtig, toch?’ had Connor gevraagd terwijl ze al wild knikte. Hij had een andere deur ernaast geopend – de oorspronkelijke deur had een code, maar dit was gewoon een oude houten deur waar je duizend keer langs kon lopen zonder hem op te merken – en met behulp van de zaklampen op hun telefoons zag ze dat ze zich plots in een oud koetsiershuisje bevonden. Alle andere gebouwen waren lang geleden omgebouwd tot huisjes en verkocht. Dit moest de laatste zijn, er was zoveel geld mee verdiend dat het niet meer nodig was geweest; het was waarschijnlijk helemaal vergeten. Er lag verbazingwekkend genoeg een oud koetswiel op de stoffige aarden vloer. Ook zag Essie bouten met kettingen voor de paarden in de muren. Maar het hoogtepunt was de oude, gammele houten trap die naar een hooizolder leidde.

‘Je maakt een grapje,’ had Essie geschokt gezegd.

‘Lekker rollen in het hooi?’ had Connor gevraagd met een fonkeling in zijn blauwe ogen, en ze had gelachen, ze kon het niet helpen. Voor één keer dacht ze niet na over het potentieel en of het stevig gebouwd was, maar verloor ze zichzelf in zijn grote blauwe ogen en zijn duidelijke opwindings. Hij was naar haar toe gelopen en ze had zijn blonde haar uit zijn gezicht gestreken, en hij had haar hartstochtelijk gezoend met zijn brede, gepassioneerde mond, en toen ze eindelijk uit elkaar kwamen, had ze hem blozend en vol verlangen aangekeken en gezegd: ‘Meen je dat nou echt?’ en hij had het deuntje van een heel oud liedje, ‘Little Red Corvette’, voor haar gezongen, en zijn ogen waren naar boven geleden.

‘Hoeveel vrouwen heb je al meegenomen naar die hooizolder?’ had ze giechelend gevraagd.

‘Geen enkele! Ik hoop dat de ladder het houdt.’

En hij was zo schattig dat ze besloot hem te geloven. Later kropen ze helemaal onder het stof en al giechelend weer naar beneden.

Connor werkt voor een nichekantoor dat de belangen behartigt van superrijke mensen. Het is heel besloten en exclusief, opgezet door zijn vriend Tris. Haar vader vindt het een slim idee, en dat is belangrijk voor Essie. Eerst vond Essie het nog schattig dat Connor bij zijn oude schoolvriend woonde en werkte, maar dat was voordat ze veel tijd met Tris had doorgebracht. Connor is een schatje, daar is iedereen het over eens. Ze houdt van zijn zachtaardige manier van doen, hoe hij tegen een grapje kan en zijn vriendelijkheid. En wat hij te bieden heeft: namelijk geld en zekerheid. Nadat haar vader was vertrokken, had haar moeder er een puinhoop van gemaakt. Ze waren hun huis kwijtgeraakt en moesten veel van hun spullen wegdoen. Essie wil iets stabiels opbouwen, zodat ze niet net als haar moeder berooid achterblijft.

Tris is een ander verhaal, hij is Connors enige minpunt.

‘Goedemorgen, Yoko,’ had hij vanochtend gezegd. Het was bedoeld als een liefkozende bijnaam, maar ze haatte het. Hij had naar het koffiezetapparaat geknikt.

‘Wil je er een?’ had ze gevraagd.

‘Flat white,’ had hij gecommandeerd, alsof hij in een koffiezaak was. ‘Hoe gaat het met Doornroosje?’

‘Slaapt nog steeds.’

Tris had zijn hoofd geschud. ‘Die jongen heeft geen ruggengraat. Ik neem aan dat je de krant hebt gelezen?’

Hij had gegrijnsd op een manier die ze niet uit kon staan en hij had zijn iPad naar haar toe gedraaid, waarna ze het nieuwsbericht had gelezen. Eerst was ze verward geweest, daarna in shock en ongeloof.

En nu, drie uur later, is ze hier. Ze beseft dat Connor geen contact met haar heeft opgenomen. Ze kan ook niet haar vader bellen, want die is weg met zijn nieuwe gezin. En binnenkort zal haar moeder het nieuws horen.

Essie beseft dat ze geen idee heeft wat ze moet doen.